

Ze sborových akcí

Út	16. 4.	14:30	setkání starších věkem
Út	16. 4.	19:00	ekumenická biblická hodina (P.Filipi)
Ne	21. 4.	9:30	bohoslužby s Večeří Páně (Jaromír Dus)
Út	23. 4.	14:30	setkání starších věkem
Ne	28. 4.	9:30	bohoslužby (T.Bísek)
Po	29. 4.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	30. 4.	14:30	setkání starších věkem
Ne	5. 5.	9:30	bohoslužby - Mikuláš Vymětal
Út	7. 5.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (D.Fanning – klavír)
Út	7. 5.	16:30	schůzka křesťanské služby
Čt	9. 5.	18:00	učitelé nedělní školy
Čt	9. 5.	19:00	schůze staršovstva
Ne	12. 5.	9:30	bohoslužby - Mikuláš Vymětal
Čt	16. 5.	18:30	schůzka k Noci kostelů
Ne	19. 5.	9:30	bohoslužby - Petr Gallus, VP
Pá	24. 5.	17:00	do 23:00; Noc kostelů
Ne	26. 5.	9:30	bohoslužby - Pavel Ruml

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Obsah

Tak Bůh miloval svět	2
Jak je to s misíí?	6
Kam zmizela farářka?	7
Vzpomínky na vinohradské faráře	7
Jímavé portréty biblických žen	9
Program Noci kostelů 24.5.2013 v našem sboru	11

Tak Bůh miloval svět

Kázání br. faráře B. Jerieho při sborovém dni 9.1.1955 na Vinohradech (jeho poslední kázání v našem sboru)

Text: Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. Jan 3, 16

Tento Bůh jest Bůh náš na věčné časy, on vůdce náš bude až do smrti. Ž 48,15

Žalm 48 bývá uváděn jako jedna z perikop, vybraných církví na některou neděli o Zjevení Páně mudrcům. Na Vinohradech kázal jsem na slova tohoto žalmu o Novém roce 1948. Ve spojitosti se známým slovem Pána Ježíše u Jana – kterážto slovo bývá nazýváno evangeliem v kostce – rád bych s vámi pohleděl dnes na závěr 48. žalmu z jiné stránky.

Tento žalm byl patrně zpíván o hlavních svátcích v jeruzalémském chrámu. Strhuje sváteční poutníky k vděčnosti, radosti, jásotu nad velkými skutky Boží moci, milosrdenství a spravedlnosti. Tato radost má být probuzena zejména u poutníků z diaspory. Mají propuknout v jásot už při pouhém pohledu na Jeruzalém, město Hospodinovo, ve vsi jeho kráse, vznešenosti a pevnosti. Při pohledu na horu Sion, na chrám, paláce, věže a hradby.

Mnozí z těch poutníků byli v Jeruzalémě poprvé. Dosud o městě Jeruzalému jen slyšeli, nyní však na vlastní oči spatřili (v.9). Dokonce nedávno nepřátelé, uzaslí a předěšení mocí a slávou Hospodinovou na útěk se obraceli (v.6). Lid je shromážděn v chrámě, roz-

jí má milosrdenství Hospodinova (v.10), jeho spravedlnost a jeho soudy (v.11–12). Žalmista vyzývá shromážděný lid, aby obešel město, díval se, obhlédl a spočítal si všechny průkazy slávy Hospodinovy, moci a milosrdenství.

1) Tu **nejsou rukou udělané hradby, paláce a věže velebeny samy o sobě** jako záruka jistoty, bezpečnosti města a spásy lidu. Vždyť tam čteme hned ve 2. Verši, že **Hospodin sám** je veliký a převelmi chvályhodný, on je hradem vysokým (v.4) a stále pouze jemu samému je tu vzdávána sláva a čest. Tak to zní ze žalmů napořád. Zrovna v těch předcházejících! Hospodin zástupů je s námi, hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův (Ž 46,12). Kdo by nevzpomněl na Lutherovu píseň „Hrad přepevný jest Pán Bůh náš“? A **Jeruzalém**, protože byl pro starozákonní církev místem **přebývání Hospodinova v chrámě svatosti své**, místem nejplnějšího obecnství Hospodinova se svým lidem, zaujímá takové postavení v očích i myslích všeho lidu. Z tohoto místa tento Bůh, vedoucí svůj lid, překoná a zmůže všechno proti-božské, modlářské, nepřátelské ve světě. A proto závěrečná výzva žalmu: jen si město obejděte, obhlédněte jej, vryjte si to v mysl a v srdce, abyste mohli vypravovat a svědčit svým potomkům: Tento Bůh jest náš Bůh na věčné věky, on bude vůdce náš až do smrti. To je, bratři a sestry, vyznání a odhodlání lidu Božího – na věčné časy.

2) Ale nejen pro tento slavnostní a sváteční pohled na město propuká

Program Noci kostelů 24.5.2013 v našem sboru

17.00–18.00 Dětský podvečer s Broučky

17.00–20.00 Jeden svět o.p.s. – podpora Fair Trade

Fair Trade neboli spravedlivý obchod pomáhá drobným výrobcům a pěstitelům z rozvojových zemí žít důstojný život díky spravedlivým výkupním cenám jejich produktů, rovněž garantuje produkci bez dětské práce. Stůl v předsálí.

18.45–19.30 Klavírní koncert

Hraje Radoslav Kvapil, významný český pianista.

19.00–21.00 Dílnička pro děti

Výtvarné aktivity pro děti v sakristii. Dospělí se mohou účastnit prohlídky kostela, koncertu a dalšího programu.

19.30–20.00 Proč je tolik církví?

Krátké slovo ThDr. Pavla Filipiho, profesora evangelické teologické fakulty UK.

20.15–21.00 Koncert skupiny Geshem

Vokální soubor a cappella zpívá spirituály a další písně.

21.05–21.35 Všechno, co jste chtěli vědět o Bohu, a báli jste se zeptat

Krátké slovo ThDr. Petra Slámy, učitele Starého zákona na ETF UK v Praze.

21.40–22.00 Nové hudební podoby (starých) žalmů – varhany a zpěv

Hraje a zpěv řídí Ester Slaninová, varhanice vinohradského sboru.

22.00–22.50 Meditační ztišení

Čtení veršů z bible, zpěv kánonů a evangelických písní s kytarou

23.00 Požehnání, ukončení programu

Program je sestaven tak, aby v něm bylo místo pro děti, milovníky hudby i pro ty, kdo se chtějí dozvědět něco o křesťanství. Naším dětem se také nabízí procházka po okolních kostelech a modlitebnách, po skončení akce mohou ve sborových prostorách přespat (je nutno se předem přihlásit u Pavla Coufala).

Stále platí, že uvítáme další dobrovolníky (na pomoc s organizací, přípravu občerstvení a další činnosti).

jaš

Veselý úklid kostela

Program nedělní školy v dubnu a květnu 2013

14. 4.	Abagus na cestu	Sk 20,17–37	(Jarmila + Čáša)
21. 4.	Zatčení v Jeruzalémě	Sk 21,17–22,22	(Zuzka + Helena)
28. 4.	Před veleradou a v Cesareji	Sk 22,23–23,35	(Jarmila + Mirka)
5. 5.	Odvolání k císaři	Sk 24,1–25,12	(Blanka + Zdena)

Píseň: Svítá 284 – Radujte se bratři

shromážděný lid v jásavý chvalozpěv. **Celé dějiny Izraele mají jej k tomu pohnout.** Žádnému národu v tehdejší době nebyl dán takovýto pohled zpět a kupředu jako Izraeli. Žádný národ starého světa neměl – abychom to řekli tak po lidsku – možnost tak slavného a velkorysého, tak hlubokého a pravdivého obhlédání a pojetí života a dějinných událostí, jaké tomuto lidu otevřeli poslové a svědkové Boží Mojžíš, proroci a žalmisté. **Na všechno jej učili dívat se ve světle víry v Boha, jediného, svrchovaného, svatého, živého.** To byl jejich vůdce od počátku. Jen jeho mocí a milosrdenstvím byl tento lid živ, veden a držen ve všech proměnách a zvraťtech dějin a života. Pán Bůh měl s tímto svým lidem nesmírně mnoho trpělivosti, musil i kárat, trestat, zkouškami provádět (Egypt, poušť, zajetí), aby s e tento lid naučil správně vidět a obhlédat a všechno přijímat a činit podle Boží vůle, v Boží radě a pro Boží cíle. Nerozuměli mu vždy a všichni, ale tak ve svém jádře věřili. Nebyli mu vždy všichni vděční poslušní, ale důvěra vděčnost a poslušnost Hospodinu, Pánu, byly základními rysy starozákonní zbožnosti.

3) Bratři a sestry, **když my** tak na začátku roku nebo **kdykoli ve svém životě při nějakém významném životním mezníku**, v životě svých drahých, v životě církve, národa, světa „obhlédáme“, díváme se zpět, kolem, kupředu, zdalipak to **činíme tak, jak nás k tomu vyzývá náš žalm?** Vidíme skutečně dobře? Jsme to přece ve světě také jako církev v diaspoře. Rozptýlení, rozptylování a roztěkaní. Dovedeme se soustředit a vidět to, n čem všechno záleží? Skutky Boží moci a Božího milosrdenství? Průkazy jeho spravedlnosti,

lásky a dobroty? Stavbu podle Božích plánů, Boží vedení? Ty velké obrysy a celky, to, oč Pánu Bohu při nás i ve světě jde? Je tento Bůh, o němž svědčí proroci, žalmisté, náš žalm, natolik našim Bohem, abychom měříce všechno jím samým mohli s takovou radostí jistotou a pevností učinit onen závěr do budoucnosti: „Tento Bůh jest Bůh náš na věčné věky, on bude vůdce náš až do smrti!“

II.

1) Nežli si na tuto otázku odpovíme, musíme od tohoto starozákonního textu pohledět ještě dál a hloub a výš. Tu ještě není „tento Bůh náš“ viděn ve své plné a nejvyšší slávě. Žalmistovi, prorokům a těm jeruzalémským poutníkům bylo dáno vidět veliké věci Boží. Ale **nejvyšší projev, skutek, zjevení slávy Boží a Božího milosrdenství oni ještě nespatriřili.** Ústy proroků zaslíbeno a zvěstováno. Starozákonní církvi očekáváno. Bůh to teprve připravoval. To, „čeho oko nevidalo, ucho neslychalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteří ho milují“. (1. Kor. 2, 9). **To bylo dáno vidět a slyšet betlémským pastýřům:** „narodil se nám dnes **Spasitel**, kterýž jest **Kristus Pán**, v městě Davidově.“ To bylo dáno **vidět a slyšet apoštolům:** Častokrát a rozličnými způsoby mluvil někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého., (Žid 1, 1). A to Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi, plné milosti a pravdy, a viděli jsme slávu jeho (Jan 1, 14). „Což jsme slychali, co jsme očima svýma viděli a co jsme pilně spatřili, čeho se naše ruce dotýkaly–zvěstujeme vám (1. Jan 1, 3). Vidíte tu souvislost s naším starozákonním textem „viděli“ „obhlédali“, „slyšeli“, „pilně spatřovali“? To zvěstujeme

vám: **Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.** Tedy Ježíš Kristus, jméno nad každé jméno, čin Boží nade všechny jeho činy. **Tento Bůh, který Syna svého jednorozeného dal, jest Bůh náš na věčné věky.** Teď tu máme Slovo Boží v celé jeho plnosti. Sebe sama, všecku svou pravdu, milost a lásku **vložil do světa na tomto místě.** Ne v Jeruzalémě, ne v jeruzalémském chrámě, ale v Ježíši Kristu „přebývá všechna plnost Božství tělesně“ (Kolos.2,9)

2) A co tu je pro pohled víry **ještě podivuhodnější:** Tam v našem textu starozákonním velebena sláva Boží v tom, co i přirozené oči lidské slavným, krásným nebo silným a mocným viděly: v hradbách, věžích, palácích, byť jen jako v symbolech. A ve vítězných bojích a válkách, byť i v tehdejších dobách pro potlačení modlářství nutných.

Novozákonní však svědkové směli vidět splněno to **nejpodivuhodnější,** co starozákonnímu evangelistovi (IZ 53) bylo dáno předvídat a předpovědět: **Slávu Boží v poníženém a trpícím Služebníku,** (který byl raněn pro přestoupení naše a potřín pro nepravosti naše. Kázeň pokoje našeho na něj vložena a zsinalostí jeho lékařství nám způsobenno. Jako beránek k zabití veden jest.) Tedy ve služebníku **za nás** trpícím, odstrčeném, místa nemajícím. Jesle, kříž, život jeho mezitím, vše plno lásky Boží. Ano, „nebo tak Bůh miloval svět...“ Syn Boží mohl být roven Otcí v slávě. Ale způsob služebníka přijal, učiněn nám podobný ve všem kromě hříchu. Ponížil se, poslušný byv až do smrti kříže. (Filip. 3) Tak hluboko sestoupil do naší bída, aby nás **službou a obětí lásky** vykou-

pil, vypáčil ze spoutanosti hříchem, bídou a smrtí. Tímto milováním, touto láskou smiřuje nás s Bohem a otevírá nám možnost a skutečnost nového života. A z tohoto místa chce Pán Bůh **pohnouti světem,** uskutečnit v něm své **království** a zjednat **pokoj** dalekým i blízkým. **Tak Bůh miloval a miluje svět.**

3) Ale ten svět, to jsme především **my, každý z nás,** každý jednotlivě a osobně. Ty i já. A tak to musíš slyšet z našeho textu nejprve: Aby každý, kdo věří v něho, nezahynul. **Abys ty nezahynul, abych já nezahynul,** ale měl život věčný. Tak miloval a miluje. Tak mu na tobě i na mně záleží.

Obhlédáme svůj život? Toto je nej-slavnější skutečnost našeho života, v tom všechna naše radost, že On je tu také pro mne a pro tebe. To jsou ony věže, paláce a hradby našeho života: místa a chvíle, kdy nám bylo dáno toto z evangelia, ze Slova Božího slyšet, abys e nám to stalo jasným a dalo našemu životu zcela jiný ráz. Když jsme v něho uvěřili. A uvěřit v něho znamená **přijmout tuto lásku Boží** v Synu jeho jednorozeném také pro sebe. Dát si od něho nejprve **odhalit stav svého srdce** a života. Ale nezůstat u sebe a nezoufat nad sebou. Od něho očekávat a přijmout všechno, Tebe volá, tobě se nabízí. Přes propast hříchu a viny ruku ti podává. Abys nezahynul. Uvěřit v něho znamená dát se v něho vstřípit jako rato-lest na vinný kmen. Dát s e jeho láskou naplnit. Stát se **účasten jeho života.**

4) Aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. To není až teprve život posmrtný. Začíná až teď jako život pravý a jediný, který je hoden toho jména. Kdosi řekl, že naše pokolení má více strachu ze života nežli ze smrti. Rozzumím tomu tak: Neví proč a k čemu žít.

jednou za trest přeradili do dívčí třídy, kterou vedl pan farář. V jeho třídě ale bylo tak zajímavé vyprávění, že se nedalo zlobit. Tak jsem ho jen s otevřenou pusou poslouchal a zlobení mě přешlo. Když trest vypršel a řekli, že se mohu vrátit, měli další problém, protože jsem řekl, že mi dívčí třída nevaří a že budu raději u pana faráře. Vyřešilo se to tak, že mě přeradili k paní Boženě Šimkové, známé překladatelce z angličtiny, která měla také velmi zajímavé vyprávování. Tam jsem byl taky moc hodný.

Chodili jsme k bratru faráři i na náboženství, měl moc hezké hodiny, probíral s námi bibli a uměl velmi zajímavě vyprávět. Četl nám také Legendy o Kristu od Selmy Lagerlöfové. To bylo pro nás zajímavé čtení, a když jsme jako kluci zlobili, prohlásil, že když nepřestaneme, nebude

se číst. To bylo hned ticho, už nikdo nezazlobil, věděli, jsme, že by to splnil, protože vždy držel slovo.

Alena Zikmundová:

Moc si na faráře Jerieho nepamatuji, v dětství jsem chodila do nedělní školy a odtamtud mi utkvěla teta Šimková a Slávka Radechovská. Pak jsme odjeli do USA, a když jsme se vrátili, učila jsem NŠ, ale přípravu měli na starosti vikáři (Heryán, Eiderna). Faraž Jerie nás oddával i křtil dceru Evu, ale nedokázala bych ho nějak hodnotit. Dědeček Lukl s ním pracoval jako kurátor a vážil si ho. Byl vzdělaný a moudrý, ale nevím, zda mě nějak ovlivnil. Po příchodu z USA jsem měla co dělat, abych se „přešaltovala“ do jiné mentality, jiného způsobu zbožnosti i shromáždění.

jaš

Jímavé portréty biblických žen

Milovnice, trpitelky, bojovnice i kněžky noci

Milan Balabán

Úvod nazvaný Biblické ženy na cestách víry nás připravuje na téma, které je na následujících stránkách podáno komplexně a přitom velmi srozumitelně a poutavě.

Knihla je rozdělena do tří hlavních částí

Pestrý gobelín biblických žen

tři úvodní kapitoly zpracovávají historické, náboženské a psychologické souvislosti, náboženské a sociální postavení ženy v Bibli a záporné i kladné stránky ženské existence ve starověku, tři kapitoly se zaměřují na ženy ze SZ (Stará smlouva) a závěrečné tři na ženy z NZ

(Nová smlouva)

Typy

kladné a záporné

Portréty

jak žen bezejmenných, tak žen slavných jmen.

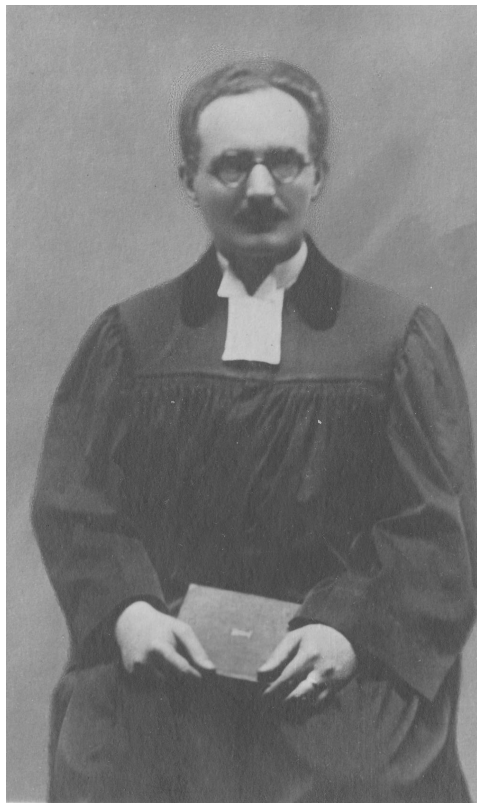
Závěr knihy patří velmi užitečnému rejstříku ženských jmen, funkcí a stavů. Kalich vydal tuto publikaci se 223 stranami v roce 2009.

Doporučuji všem čtenářům, kteří mají rádi populárně naučnou literaturu ve výborném provedení.

Barbora Uličná

objeví další pamětníci, kteří přidají to, co si pamatují?

Bedřich Jerie

Byl farářem vinohradského sboru od roku 1924 do roku 1953. Za jeho dlouhého působení se ve sboru vystřídala také celá řada vikářů. Mnozí současní i bývalí členové sboru si ho ještě osobně pamatují. Jak na něj vzpomínají?

Osobní věnování Martě a Alešovi Laichterovým patří ke kázání, které je v dnešním čísle také zveřejněno:

Napsané a otištěné kázání je jako rostlina vylisovaná v herbáři. To však vadí jen tomu, kdo ji nezná rostoucí a živou.

Kdo však je ve stálém styku s živým slovem Božím, vyčte a vyposlechne je i z tzv. mrtvé litery. „Duch jest, kterýž obživuje,“

A je-li tu přidán ještě živý, důvěry – a láskyplný osobní vztah mezi kazatelem–pisatelem a posluchačem–čtenářem na druhé straně, pak to nejsou jen listy popsaného papíru. Dýchá z nich život, je slyšet tep srdce. Je to životní dokument, kus našeho vlastního života. Vždycky jsem říkával svému sboru: Nedává jen farář sboru, dávají i členové sboru faráři. Totéž platí i o učitelích a žácích. Nerostou jen žáci svým učitelem, ale také učitelé svými žáky.

Neplatí to o všech učitelích a žácích. Ale jsou členové sboru a jsou žáci, o kterých farář – učitel smí snad říci s Pánem Ježíšem: „Otče, ... kterých jsi mi dal ...“ (Jan 17). Tak si na tebe, milá Marto i Aleši vzpomínám a přeji Vám a prosím za Vás, aby toto slovo platilo pro Vás a o Vás po celý život, ne jako slovo mé, ale slovo samého Pána Ježíše se vším, co je psáno v té 17. kapitole evangelia sv. Jana.

S tím Vám připisuji své kázání v 70. roce svého života a srdečně Vás zdravím Váš B. Jerie

Vzpomínky z dětství Pavla Matoulka:

To byl takový gentleman mezi faráři. Říkalo se o něm, že si kázání připravuje celý týden, začne v pondělí a končí v neděli před bohoslužbami. Však to taky bylo vidět. Jeho kázání byla vypracovaná a promyšlená, a když měl člověk nějaký problém, dávalo posilu, bylo to něco, co stálo za to poslouchat.

Zažil jsem faráře Jerieho už jako malý chlapec. Chodil jsem do nedělní školy a dost jsem tam zlobil učitelky, a tak mě

Jaký má život smysl? C je jeho cílem? Ze strachu nebo z nechuti vzít život před tváří Boží opravdově a odpovědně, propadají lidé marnosti, prázdnotě a zoufalství (Řím. 1, 21). A to je horší nežli smrt!

Uvěřit tedy v Ježíše Krista znamená být „přenesen ze smrti do života“. Do života, který má jistě jinou náplň, obsah i význam. To už není ten krátký úsek života mezi narozením a smrtí, vyplněný jídlem a pitím, prací a odpočíváním, s trochou radosti a žalu a pak konec. S Ježíšem Kristem mám něco, co mi nikdo nemůže dát ani vzít a co mi nikdo nemůže nahradit. Žiji z milosti a lásky, od níž mne nic nemůže odloučit. Ani smrt ani život, ani přítomné věci ani budoucí, žádná moc tohoto světa. (Řím. 8)

Ne že by to byl na této zemi a v těle už život dokonalý a příjemný. **I v životě s Kristem a za Kristem budeš strádat a trpět, často třeba víc než bez něho.** Na to on nás připravil a s tím musíme počítat. **Ale jinak to budeme s ním snášet a přemáhat.** „Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.“ A nebude to život bez klopytání a bez pokušení upadat ve staré svazky hříchu. Ale on tě drží a vede, jsi s ním na pravé cestě a k jedinému cíli. A k tomu nad to dá ti zakoušet radost a vděčnost z toho, že se přece jen u tebe ukazuje ovoce nového života.

5) **Když pak takto Krista máš,** půjdeš s jiným pohledem do života, ze jména tehdy, když Ti dá zvláštní důvod a příležitost dívat se zpět i vpřed. Vše se ti bude jevit jinak. Bude-li ti to jedno potřebné, co ti Bůh v Synu jednorozeném dal, stát napřed, na místě prvním, pak budou tvé **oči otevřené i pro ostatní dary Boží,** které On ti v životě přidal. Dovedeš vidět a spočítat (Ž 48,13)

i věže, které jsi jako něco samozřejmého přehlížel. I za holý život a slušné zdraví budeš děkovat. Kolika hřivnami, schopnostmi a silami tě Pán Bůh obdařil! Využils jich ke službě jemu a bližním? Co starostí odňal! Čeho všeho ses v životě obával a ani se třeba nedostavilo. Kolikrát nás zahanbil v naší nedověře a nedostatečnosti? Že si přece jen na leccos musíš stěžovat? Že tu byla mnohá zklamání? Že sis toho či onoho nezasloužil? Nenaplnuje tě spíše **podivem, že tě Pán Bůh tak dlouho trpělivě snášel?** Že si dokonce tebe nebo mne, často tak chatrného, nepevného a nejistého, nebo jindy dokonce tvrdého a nepoddajného materiálu **použil za nástroj k službě své slavné a veliké věci?**

A výhled dopředu, do budoucna? Nemáš toho pozemského života už mnoho před sebou! Jakže to praví náš text? „Tento Bůh jest Bůh náš na věčné věky, on vůdce náš bude až do smrti“. Když jest Bůh s námi, i kdo proti nám? Když Syna svého za nás všechny vydal, kterak by nám s ním všech věcí nedal? S ním projdu vším, i smrtí jinak. „Byť se mi dostalo jít přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, neboť ty se mnou jsi.“ Tak Starý zákon. A ten Nový ještě dál a výš nad to: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.“

6) **A pro svět,** ve kterém žijeme? „Neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.“, tak čteme ve verši připínajícím se k našemu textu z ev. Janova. Pod zmateným a hrozivým povrchem světového dění pracují neviditelné síly Boží lásky, vložené v Kristu Ježíši do světa. „**Ježíš Kristus, naděje světa.**“ **Veliké jsou Boží možnosti tam, kde se lidé ocitají dole.** Láska Boží stačí na

mne, na tebe, stačí i na tento svět.

Láska Boží však nepůsobí automaticky, sama sebou. Láska Boží v Kristu nechce odsoudit svět a nechat jej zahynout. Ale láska napomíná, varuje i soudí. V tom slově našeho textu „aby každý, kdo věří v něho“ je **žádáno rozhodnutí**. Buďte, anebo! Ze všech hrůz a zmatků je On jediná cesta. Jeruzalémské zdi, věže, paláce i sám chrám byly zbořeny. U zbytků kamenných zdí pláčou dodnes židovští poutníci. Jen základ položený v Ježíši Kristu stojí pevně ve všech otřesech dob. Ukřižovaný a vzkříšený Ježíš Kristus vyvýšen nade všechny věže a paláce. Tudy vede jediná cesta, zde nasařil Bůh do světa všecku moc své pravdy,

spravedlnosti a pokoje.

A proto: **Nedat se oslnit a zviklat ničím**, co tu na světě z lidské moci a síly vypíná se vzhůru. Nic lidského na věčné věky! Ani v církvi! Ale také se **nedat ničím odvrátit od svého, třeba skromného svědeckého a služebného úkolu křesťanského** ve světě. Aby při nás bylo viděno právě to, co tomuto světu schází. Právě ona láska Boží v Kristu. A kdyby ten náš život nebyl zrovna do očí bijící věží nebo palácem, aby přece jen pro ty, kteří obhlédají nás a měří nás, bylo viditelné: Zde prokázal Kristus moc spravedlnosti, lásky a pokoje. Kéž by tento Bůh byl Bohem našim na věčné věky a vůdce náš až do smrti. Amen.

Z přímluvných modliteb, které zazněly v našem sboru

Pane Bože trpělivý a slitovný, prosíme za ty, kdo hledají pravdu o sobě, o svém životě, pravdu pro svůj život; kéž ji včas naleznou.

Prosíme za sborové společenství, aby umělo oslovit hledající a vyprávět příběh nalezení. Prosíme za nemocné a zarmoucené.

Prosíme za ty, kteří nemohou přijít na bohoslužby, dej, ať se necítí izolováni, ale ať vědí, že jsou každou neděli v kostele s námi a my s nimi u nich doma.

Prosíme o pokoj pro všechna ohniska

napětí po celém světě.

Přimlouváme se za oběti přírodních katastrof, neštěstí a lidské zvrácenosti.

Prosíme o to, aby ses zjevoval tam, kde lidé sobecky vidí jen sebe, jen své neštěstí, samé otazníky.

Prosíme, sesilej svého Ducha i své slovo, ať uzdravuje a dává vždy novou naději.

V pokoře ti, Bože, předkládáme dny, které jsou ještě před námi: Stůj při nás a žehnej nám. Hospodine, Pane náš, smiluj se nad námi. Amen.

Jak je to s misíí?

Pavol Bargár, člen našeho sboru v Uhřetěbově, k nám přišel ve čtvrtek 21.3.2013 večer na setkání střední generace s přednáškou nazvanou Perspektivy

misie. Bylo nás – i s přednášejícím – pět. Ale přesto Pavel nadšeně povídal a my jsme se dozvěděli třeba to, že biblické základy misie tvoří modlitba, pokora, od-

vaha a kreativita. I když to, co je v bibli, není možné aplikovat beze změny na současnost, myslím, že bez modlitby, pokory, odvahy a kreativity se ani dnes nejen nedá dělat misie, ale že bez těchto postojů člověk jako křesťan vůbec nemůže obstát. A je pro nás určitě výhodou, že ani bibličtí autoři neměli jednotný koncept misie. Matouš vidí misii jako získávání učedníků a vyučování (Mt 28,20), Lukáš vidí princip misie v odpouštění a solidaritě s chudými (Lk 4,18n), apoštol Pavel zase získává příznivce pro Krista tím, že zve k eschatologickému společen-

ství a dává tak lidem naději, výhled ke smysluplné budoucnosti.

I když dnes nechodíme s bibli od domu k domu a někteří namítají, že misii neděláme, v našem sborovém životě všechny tyto misijní principy najdeme. A sama jsem přesvědčená, že pozvání ke společenství, které má smysl a výhled přes hranice času, je v současné době tou největší atraktivní devizou církve. Je na nás, abychom tohle přátelské a otevřené společenství vědomě budovali a podporovali. Přemýšlíte někdy o tom, jak a čím?

Ester Čašková

Kam zmizela farářka?

Farářina je povolání, ve kterém člověk stále vydává – vyučuje, svědčí, káže. Abychom měli také čas a příležitost něco načerpat, je možné jednou za pět let požádat o dlouhodobé (tříměsíční) studijní volno. Bádenská církev v Německu svoje faráře zve k tzv. „Kontaktstudiu“. To je člověk znovu přijat na jeden semestr na teologickou fakultu v Heidelbergu, ale narozdíl od běžných studentů, nemusí skládat zkoušky, jen poslouchá, sbírá nápady, čte a odpočívá. A s ostatními faráři sdílí svoje radosti i starosti. Letos zase bádenská církev nabídla jedno místo v Heidelbergu pro někoho z Čech, a tak jsem

se přihlásila. Byla jsem však doporučena až jako náhradnice, takže do Heidelbergu nepojedu. Studijní volno mi ale synodní rada udělila, a tak se od dubna do června smím věnovat doma tématu rodinných pobožností s malými dětmi. Číst, studovat, psát, vymýšlet. Na kazatelné místo mě uslyšíte mnoho úžasných hostů (třeba Petry: Pokorného, Slámu, Hudce, Galluse; nebo Pavla, Tomáše a Mikuláše: Rumla, Bíska, Vymětala; také Martina Wernische i Evu Vymětalovou). A já doufám, že se o prázdninách a po nich s radostí potkáme zase svěží a odpočatí.

Vaše farářka

Vzpomínky na vinohradské faráře

V souvislosti s uveřejňováním fotografií z konfirmací se objevily i vzpomínky na faráře a vikáře, kteří na Vinohradech působili, konfirmandy připra-

vovali a pochopitelně je i nějak ovlivnili. Snažili jsme se oslovit pamětníky a získat podrobnější vzpomínky – výsledek prvního pátrání vám nyní předkládáme. Možná se